

Penktokai su širdutėmis

Puošiame miestą

Mūsų širdutės Lietuvai

Artinantis Lietuvos valstybės atkūrimo diena, mes, 5c klasės mokiniai, su gimnazistais puošiame savo gimtąjį miestą trispalvėmis širdutėmis. Mes noriai ir su meile gaminome širdutes iš trisluoksnės faneros, nuspalvinę kabinoje mieste ant medžių ir taip suteikėme Trakams puikios šventinės nuotaikos.

Dėkojame savo technologijų mokytojui Vidui Lukšai, kuris mus paskatino išpuošti miestą. Taip pat dėkojame dailės mokytojai Astai

Naruševičienei, nes be jos iniciatyvos turbūt būtų kabėjusios bespalvės širdutės.

Mums labai patiko dalyvauti Trakuose organizuotoje akcijoje "Aš tikrai myliu Lietuvą", kurios idėja - išreikšti meilę Tėvynei, papuošti savo miestą, drauge pasidžiaugti.

*Kamilė Visockaitė,
Neitaras Švabauskas, 5c*

Redakcijos žodis

Sveikas, pavasari!

Kai į langą bildena žydinti gluosnio šakelė, kai abiturientas suvokia, jog iki pirmojo egzamino liko mažiau nei šimtas dienų, kai pasaulio katalikai pradeda laukti Velykų, kai virtinėm grįžta paukščiai, - aišku, jog atėjo nostalgiskai geidžiamas pavasaris.

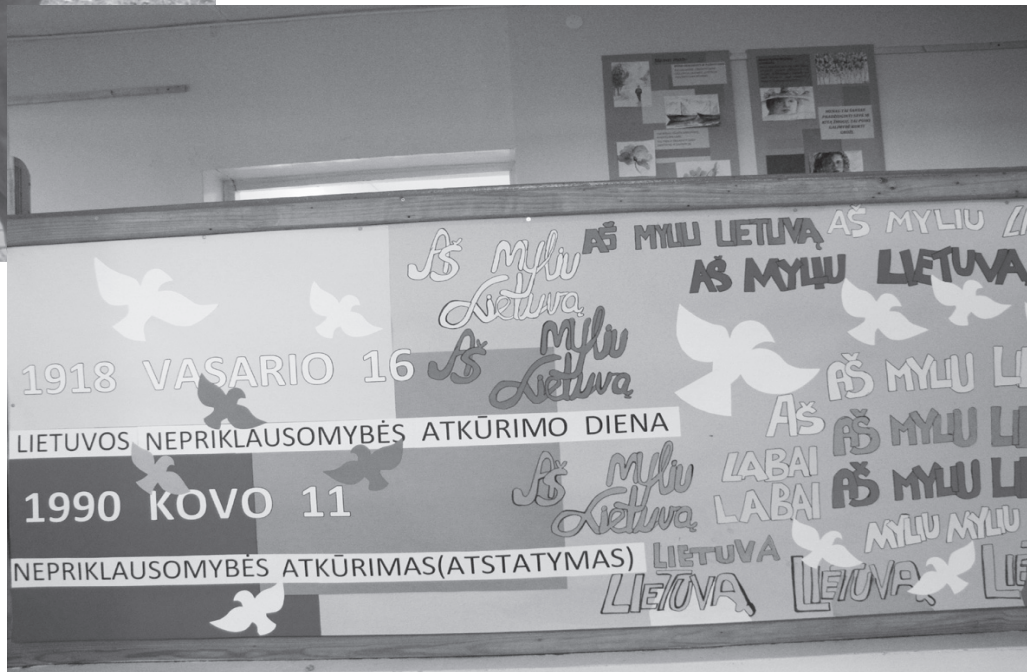
Pirmieji pavasarį pajunta išimylėjėliai - jau vasario 14 -tą merginos bando įkvėpti beveik lietuviškos rožės kvapą. Vieni sako, kad šv. Valentino diena - ne šventė, o kiti ją pasitinka kiekvienam besišypsodami ir dalindami meilę, šilumą ir gerą nuotaiką. Tokių žavių dienų minėjome ir gimnazijoje, tik tyliau nei paprastai. Užtat Lietuvos valstybei, Laisvei, Nepriklausomybei skirtos šventės sulaukė ir svečių, ir gimnazijos bendruomenės dėmesio. Šiomet kaip niekad ir mes, mokiniai, savo valstybės šventes minėdami Ukrainos įvykių fone, džiaugiamės, kad esame laisvi Europos sąjungos piliečiai, o visų svarbiausia - Lietuvos piliečiai. Ir šventės mūsų linksmos, nes gražiai plazda trispalvė, gražiai skardena "Tautiška giesmė".

Galima teigti, jog Lietuva - tai rojaus kamperis, skalaujamas Baltijos, jei lygintume ją su Ukraina. Šalimi, kurią jau kelis mėnesius krečia šiurpūs įvykiai, kurios žmonės negali ramiai miegoti. Būtų neblogai, jei tik nerimas neduotų ramybės. Gyva tauta, jei gyvas jos nerimas. Tikėkimės, jog, išėjus šiam "Klaustuko" numeriui, lydėsime savo prezidentę į Ukrainą su lietuviškos duonos kepalu kaip sveikinimo ženklu, priimant šią kaimynę į demokratiškų šalių gretas.

Dvylikieji metai mokykloje - tai viena didelė šventė. Atidžiai sekant gimnazijos naujienas tampa akivaizdu, jog abiturientai periodiškai švenčia... Žiema pasibaigė, o pavasaris prasidėjo Šimtadienio garais, kai ketvirtokai į gimnazijos aktų salę išingsniavo drąsiais milžinų žingsniais, o išgirde auklėtojų, pradinių klasių mokytojų žodžius ir išvydė nostalgiską, tačiau linksimą "mini" filmą apie save - kronikas, jautresnieji "šimtadieninkai" sunkiai sulaukė ašaras.

Pavasari, pavasari, pavasari... Atėjai vedamas reikšmingų švenčių, sužadintų kiekvieno pilietiškumo bei tautiškumo jausmą, nepamiršai ir dovanų. Mes, lietuviai, neišpuikę. Džiaugiamės, jog tu, pavasari, padovanojai šilumą, meilę, susikaupimą egzaminams, gražių minčių, naujų idėjų ir dar nebandytų svajonių sėklelių, kurias pasėsime pozityvių minčių darželyje. Iš tų sėklelių išdygs daigai, kurie išaugs į nuostabius svajonių medžius, o kiekvienoje jų šakoje čiučės laimės paukščiai.

Daumantė Verseckaitė, 4c

Jaunujų literatų kūryba

Epistolinis rašinys

Brangus dėde Verner!

Jau senokai Jums nerašiau... Mano galva vėl pilna minčių apie viską... Štai dabar murksau prie stalo, o į langą barbena lietus. Dievinu lietu! Lašeliai tvinksi į langą, o aš įsivaizduoju, kad tos mažosios vandens kruopelytės lyg šoktų ir šoktų ant mano palangės. Kiekvienas lašeliukas yra skirtingo dydžio ir vis iš kito debesies iškrenta. Tad ir atsimušančių lašelių garsas yra skirtingas. Tas barbenimas man primena muziką. Kai būna liūdna, įsivaizduoju, jog tai F.Šopeno "Minutės valsas", neretai Liudviko van Bethoveno 9-oji simfonija arba vokiška kareivio dainelė, kurią Jūs man niūniuodavote, kai aplankydavau Jus Berlyne. Bet dažniausiai, kai lyja, būnu labai geros nuotaikos, nes lietus man primena Jus, dėde Verner. Pamenu,

kaip ilgais ir lietingais rudens vakarais mes, sėdėdami prie raudonmedžio stalo, svetainėje gerdavome jonažolių arbatą ir žiūrėdavome, kaip vandens kruopelytės lėtai slenka lango stiklu...

Vieną dieną mokykloje man uždavė daug namų darbų. Po visų būrelių namo grįžau devintą valandą vakaro. Pavalgiau ir sėdau ruošti matematikos. Bet mane apėmė snaudulys, nusprendžiau pasiklausyti kokios nors muzikos, kad prasiplaškyčiau. Bet tai nepadėjo - vis tiek užmigau... Sapnavau, kad esu roko žvaigždė, keliaujanti po pasaulį su savo trupe. Muzika buvo ne tik mano pomėgis, bet ir gyvenimo būdas. Turėjau daug gerbėjų, kurie man dovanojo gėlių ir įvairių smulmenų. Bet, deja, vidury koncerto

mane pažadino mama... Įsivaizduokite mano nusivylimą, dėde Verner!

Kiek prisimenu, dėde, Jūs su te-ta Hilda taip pat mėgstate muziką, kaip ir aš. Pamenu, kad kai buvau maža, judu, atvykę į Lietuvą mūsų aplankyti, vesdavotės mane į įvairiausių koncertus. Juk esu pabuvojusi net Virgilijaus Noreikos, garsaus Lietuvos operos solisto pasirodyme! Man tai padarė didelį įspūdį. Sėdėjau Vilniaus filharmonijos salėje ir nuščiuvusi klausiausi dainininko balso. Muzika mane nukėlė į fantazijų šalį, kur jaučiausi pakylėta, stipri.

Negalvokite, kad dabar manęs nebežavi muzika! Atvirkščiai! Net lan-kau Trakų meno mokyklą. Taip, taip, aš groju violončele. Mano mokyto-

ja tiesiog nuostabi! Visą gerai paaiškina apie muziką ir jos atlikimo meną, o kartais net pamoko gyvenimiškų dalykėlių. Mokytojos dėka aš supratau, kad gyvenimą muzika gali nuspalvinti, iš kasdieniško paversti dinamišku, įdomiu - spalvingu.

Muzika, muzika, muzika... Galvoju... Kas gi atsitiktų, jei staiga visi nustotų kurti muziką, liktų tik senos dainos, seni kūriniai... Galbūt visi po truputį nustotų dainuoti, niūniuoti tas pačias pabodusias senas melodijas, nebegrotų jau įkyrėjusių kūrinių. Kas gi atsitiktų tuomet, dėde Verner?

Tikiu, kad muzika yra labai svarbi žmogui ir be jos gyvenimas taptų pilkas ir visiškai neįdomus. Muzika padeda svajoti... Klausydamiesi M. K. Čiurlionio simfonijos

"Miške" galime įsivaizduoti, kad čiulbant paukščiams vaikštinėjame šviesioje girioje. O girdėdami ištrauką iš V. Klovos operos "Pilėnai" nukeliaujame į didingą Lietuvos praeitį. Jei staiga iš mūsų gyvenimo išnyktų muzika, nebeliktų ir pauglišių svajonių tapti roko žvaigždėmis ar žymiais violončelininkais. Taip pat manau, kad muzika yra svarbi žmonių bendravimui. Be jos nebeliktų nuostabių švenčių ir romantiškų vakarų. Jie turbūt išnyktų kartu su muzika. Galų gale, jei ne roko muzika, kurios klausiausi prieš užmigdama ir susapnuodama savo, kaip roko žvaigždės, pasaulinį turą, turbūt ir šio laiško Jums nebūčiau parašiusi. Na o kaip Jūs, dėde Verner, įsivaizduojate gyvenimą be muzikos?

Lauksiu Jūsų vėl aplankant mus Lietuvoje. Galbūt vėl nueisime į kokį nors koncertą?...

Dominyka Goldbergaitė

Pavasareja

Šį ryt atsibudusi pažvelgiau pro langą ir prisiminiau: „Jau saulelė vėl atkoptama budino svieta/ Ir žiemos šaltos trūsus pargriaudama juokės.“ Šia citata sutinku kiekvieną artėjantį pavasarį, pagalvoju ir apie Kristijoną Done-laitį.

Tikriausiai ne aš viena pavasarėjant prisimena „Metus“. Galbūt dažnam ši knyga asocijuojasi su pavasariu, nes prasideda „Pavasario linksmybėmis“. Ši dalis mano mėgstamiausia ir arčiausiai širdies. Juk atgimsta visa gamta: iš šiltųjų kraštų parskrenda vieversiai, kovai, gervės, gandrai, o saulelė vis dažniau džiugina žmogaus akį ir širdį.

Traukiantis žiemai, visuomet pakyla nuotaika, atsiranda energijos ir norisi visą dieną praleisti gamtoje. Net pikčiausi priešai neatrodo tokie pikti, o sunkiausios pamokos tampa nebe tokios atgrasios. Dauguma mokinių, kaip tie būrai, laukia pavasario, nes žino, kad po jo ateis ilgai laukta vasara. Abiturientai suklūsta, pradeda jausti, jog artėja egzaminai, jog nebeliko laiko kvailioti, nes prieš akis - atsakingas gyvenimo etapas. Žinoma visada yra ir tokių, kuriems niekas nerūpi - "nenaudėlių" - pasakytų K. Donelaitis.

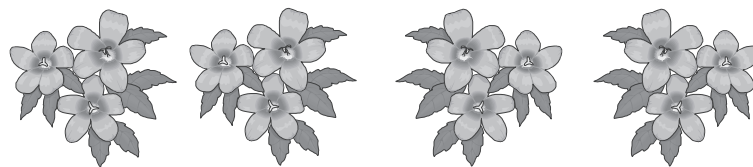
Dažnai susimąstau, iš kur atsiranda talentingi rašytojai kaip mūsų literatūros klasikas Kristijonas Donelaitis. Nors gyvenimas pasikeitė, bet, rodos, apie gamtą ir žmogų jis rašė tik vakar... Visuomet buvo pilna tinginių, tačiau daugiau - "viežlybujų" - darbščių. Dabar visi žmonės teoriškai yra lygūs, tačiau, kaip ir „Metuose“, išsiskiria į turtingesnius (ponus) ir vargšus. Žinoma paprastas žmogus priklauso nuo savo valdžios, taigi tos lygybės kaip ir nematyti. Būtent K. Donelaitis sukūrė tokius gyvus veikėjų paveikslus, kad dažnai panašų "personažų" matau ir tarp savo mokyklos draugų. Stengiuosi prisiminti, ar kas dar taip unikaliai aprašė gamtą, bet galvoje išskyla tik Kristijono Donelaičio vardas. Turbūt šis rašytojas man įsiminė dėl savo epinės poemos „Metai“.

Nors K. Donelaitis gimė prieš 300 metų ir seniai miręs, bet jis gyvas savo kūryba ir dabar ne tik papasakoja XXI a. žmogui apie XVIII a. vidurio Rytų Prūsijos lietuvių baudžiauninkų gyvenimą, buitį, papročius, baudžiaivos darbus, bet ir apie amžinąjį būtis ratą.

Rašydamas egzametru ir paprasta valstiečio kalba (žemuoju stiliumi), poetas jautėsi tarsi žuvis vandenyje ir sukūrė tikrą šedevrą, kurį skaito ir užsienio šalių žmonės. K. Donelaitis savo kūryba garsina mūsų nedidelės šalies vardą. Nors epinė poema "Metai" išleista 1818 m., bet ją skaito ir šių laikų žmonės, ypač mokyklose-mokiniai. Ji yra aktuali šiais laikais, nes vertybės išdėstytos šiame kūrinyje, ir dabar neprarado savo verės. Drįstu sakyti, kad K. Donelaitis yra ne prastėnis rašytojas negu V. Šekspyras arba J. V. Gėtė. Jo kūryba nors ir skiriasi nuo šių garsių rašytojų, tačiau yra unikali ir nepakartojama, svarbi pasaulio žmonėms kaip mūsų tautos palikimas ateities kartoms.

Jolanta Tarasevičiūtė, 3b

Mes tikrai mylim Lietuvą (1d klasės mokinių mintys)

Aš tikrai myliu Lietuvą, nes jone gimiau, augu ir gyvensiu. Čia visi mano draugai, pažįstami, giminės ir šeima. Čia mano namai. (Nerijus)

Lietuvą aš tikrai myliu. Visa širdimi. Myliu, nes čia turiu labai daug mėgstamų kampelių, čia žaliausios pievos, mėlyniausi ežerai ir gražiausi saulėlydžiai. (Ernestas)

Kai Lietuvoje atsitinka kas nors bloga, tai paliečia ir mano šeimą, mano širdį. Anglijoje ar Norvegijoje nėra vienas lietuvis nesijaučia taip, kaip savo gimtojoje šalėje. Kitose šalyse - kita kultūra, kitos šventės ir kitoks gyvenimas. Aš labai myliu savo Tėvynę Lietuvą ir niekad jos neišduosiu. (Justina)

Mano Tėvynė yra visų lietuvių motina, čia aš saugi ir laiminga. Aš gerbiu Lietuvos trispalvę, herbą, Tautišką giesmę. Ne užtenka sakyti, kad myliu Lietuvą, reikia meilę parodyti darbais. Ką galiu aš? Kol kas - su džiaugsmu vykdyti gimnazistės, dukters, lietuvaite pareigas. (Karina)

Čia gyvena mūsų protėviai, tėvai apgynė Tėvynės laisvę. Čia Kristijono Donelaičio, Maironio ir kitų gerbiamų poetų žemė. Aš čia gyvensiu ir čia numirsiu. Mano kraujyje gyvuoja Lietuva, aš ją labai myliu. (Tomas)

Man buvo lemta gimti ir užaugti Lietuvoje, čia gyvena mano mylimi žmonės. Lietuva - mano brangiausia žemė, myliu ją labai. (Viktorija)

Aš myliu Lietuvą, nes ji man

vienintelė pasaulyje, pati gražiausia šalis. Čia mano mokykla ir mano draugai. Aš sakau triskart "valio!" Lietuvai. (Gediminas)

Nuo mažų dienų esu išmokyta mylėti artimą žmogų ir žemę, kurioje gyvenu - Tėvynę. Lietuvos garbę ir orumą gali paniekinti tik neišauklėti svetimtaučiai. Galiu pasakyti: jei negerbi Lietuvos, tai negerbi ir savęs. Mylėti Lietuvą - stebuklas, kuriuo galiu džiaugtis. (Diana)

Nors man neteko kovoti dėl savo Tėvynės laisvės, pajusti to vienybės ir bendro tikslo siekimo jausmo, galiu teigti, jog aš tikrai myliu Lietuvą. Myliu kiekvieną jos mišką, upę ir ežerą. Myliu kiekvieną lietuvišką žodį, nes jis atspindi mūsų tautos praeitį ir skatina ją didžiuliu. Jeigu tektų dar kartą kovoti už savąją Lietuvą, nelikčiau abejingas. (Giedrius)

Lietuva - tai mano motina - Tėvynė, šventa žemė! Ji mane priėmė į šį pasaulį ir užaugino. Kurgi gali būti geriau, negu gimtinėje? Nesmerkiu žmonių, kurie išvažiuoja į užsienį, nes mano mama taip pat emigravo... Tačiau... Aš dažnai su ja pasikalbu ir girdžiu mamos balse liūdesį, nostalgiją - šeimos, draugų, lietuviškos duonos skonio, Lietuvos gamtos vaizdų. Rašau visa tai, o širdyje toks keistas jausmas. Ją suspaudžia, tačiau taip maloniai, lyg glosto, lyg kutena. Tai - meilė. Meilė, dėl kurios galėčiau kalnus verst. Aš labai myliu Lietuvą ir to nesigėdiju. (Vaidilė)

NORIU PAŽINTI. NORIU SUPRASTI. NORIU ŽMOTI.

Nusilenkėme laisvės gynėjams

Laisvė - pirmasis ir tikrasis žmogaus ir visos tautos laimės ir gerovės šaltinis. Prieš dvidešimt trejus metus, bandydama nuversti teisėtai išrinktą ir nepriklausomos valstybės atkūrimą paskelbusią Lietuvos valdžią, sovietų kariuomenė sausio 13-osios naktį Vilniuje ginkluota jėga užėmė Televizijos bokštą bei Radijo ir televizijos pastatą. Žuvo 14, buvo sužeisti daugiau nei tūkstantis laisvės gynėjų.

Kiekvienais metais Sausio 13-osios rytą mūsų gimnazijos bendruomenė sutinka tylesnė nei įprastai, susimąčiusi. Ir šiemet dalyvavome Laisvės gynėjų dienai paminėti skirtoje akcijoje "Atmintis gyva, nes liudija." Ly-

giai 8 valandą ant langų uždegtos atminties bei solidarumo žvakutės, kurios simbolizavo apgintos laisvės šviesą ir susikaupimą pagerbiant žuvusius. Jauniausieji gimnazijos mokiniai (5-6 klases) per pirmąją pamoką klausė abiturientų pasakojimo apie Sausio 13-osios prasmę. Kiek vyresni (7-8 klasių) mokiniai su savo klasių vadovais šią dieną minėjo žiūrėdami video filmus bei diskutuodami. Gimnazistams (9-10 klasių) pravesta istorijos ir pilietiško ugdymo pamoka, kurios metu rodytas iš mokytojų prisiminimų kuriamas filmas bei trumpametražis filmas "Barikadų vaikai". Šeštos pamokos

metu 11-12 klasių mokiniai dalyvavo susitikime su Lietuvos karo akademijos majoru Gintautu Jakščiu.

Visi žino, kad po didžiausių audrų ateina ramybė, bet Sausio 13-osios kraujuojanti žaizda kasmet primena tą šalčio ir nežinios persmelktą naktį. Be abejo, Laisvės gynėjų diena mūsų tėvams ir seneliams reiškia daugiau nei mums, nes mes tuo metu nebuvo dar gimę, neįsivaizduojame, kaip galima gyventi kitos šalies priespaudoje. Nepaisant to, nusilenkiame žuvusiems už mūsų Tėvynės laisvę ir kaskart pasižadame saugoti atmintį.

Kornelija Kašinskaitė ir Monika Straukaitė, 1a

Vasario 16-osios aidai

Sakoma, kad tikroji vertė suvokiama tada, kai prarandi. Namus. Žmogų. Tėvynę. Laisvę. Tada nenumaldomai maudžia sielą... Mes, jauni, dar nieko nepraradome, tai nejaugi nemokame vertinti Tėvynės laisvės, nepriklausomybės?

"Skelbti ar atidėti? Skelbti, o jei neištesėsime? Jei kelio vidury pritrūks ryžto, pasišventimo, pasiaukojimo? Buvo tik žodis. O juk tą žodį, paleistą į pasaulį ir į savo tautą, reikės vykdyti. Vykdyti darbais, aukomis ir žmonių gyvybėmis." Štai tokiais žodžiais Lietuvos valstybės atkūrimo dienos minėjimą gimnazijoje pradėjo renginio vedėjai Robertas Tichonovas (IVd) ir Vismantė Deveikytė (IVd). Mes, mokiniai, esame jau taip toli nuo 1918-ųjų metų. Tačiau net mums, vyriausiems gimnazistams, niekas niekada nedraudė kalbėti, rašyti, mąstyti, sveikintis lietuviškai. Kas rytą atsikėlę mes lekiame į mokyklą, kurioje girdime nevaržomą lietuvišką žodį, ir net nesusi-mąstome, kad ne visada viskas buvo taip paprasta. Prieš šimtą metų lietuviai dar negalėjo didžiuotis sava, laisva Lietuva, o šiandien mes galime! Bet ar tinkamai įvertiname galimybę kas rytą ištarti "LABAS RYTAS, MAMA"?

"Mūsų tėvynė laisva" skamba taip paprastai, taip kasdieniškai, bet vis dar didingai. Laisvos Lietuvos svarba suprantama net tiems, kurie dar iki galo nepažįsta daugybės lentelės. Šia tema mūsų mokyklos aštuntokės su mokytoja E. Lenkauskienė paruošė patriotiškumu ir meile pulsuojančią kompoziciją. Žiburėliai mergaičių akyse neleido suabejoti, kad Vasario šešioliktoji net jauniausiems reiškia dėkingumą, pasididžiavimą savo tėvynė.

Beveik prieš šimtą metų (1918 metais) Lietuvos taryba Vilniuje pasirašė dokumentą, atskiriančią Lietuvą nuo visų valstybinių ryšių, kada nors buvusių su kitomis tautomis. Lietuva tapo nepri-

klausoma valstybė.. Bet tai tik didelio ir sunkaus darbo pradžia... Kodėl ir kaip mes turėtume vertinti savo valstybę, privalome atsakyti kiekvienas asmeniškai.. Mūsų pilietiško žinias ir įsitikinimus tądien tikrino nepaprasta renginio viešnia - Seimo narė, Kovo 11-osios akto signatarė Rasa Juknevičienė. Politikė labai nuoširdžiai ir atvirai pasikalbėjo su pačiais jauniausiais mokyklos patriotais, padiskutavo su gimnazijos abiturientais ir įkvėpė visus minėjimo dalyvius bent sekundei susimąstyti, kad žemė, kuria vaikštome šiandien, ne visada buvo laisva.. Ne visada galėdavai matyti širdžiai mielą trispalvę ar laisvai giedoti tautišką giesmę. Mūsų tėvai, mūsų seneliai, mūsų proseneliai už tai kovojo, jie norėjo laisvos Lietuvos. Jie augino patriotišką tautą, mokė savo vaikus nepasiduoti priespaudai ir visada iki galo kovoti už tai, kas šventa. Jie buvo kovotojai. Bet ar mes vis dar mokam kovoti? Ar mes vis dar tie patys ryžtingi ir nepasiduodantys patriotai, kurie tiki savo valstybe, kurie yra pasiruošę ją ginti ir mylėti, nepaisant besiantinančių sunkumų? O gal mes tik pasyvūs keleiviai, kurie verčiau pasirenka emigruoti, nei kovoti už tai, kas amžių amžius buvo didžiausia vertybė- Lietuva?

Tebūna visi straipsnio klausimai retoriniai. Aš tikiu, kad atsakymus žino kiekvienas. Taip, mes jauni. Aš, Tu ir Lietuva. Tad panaudokime savo jaunystę, drąsą, norą kovoti ir ryžtą vardan to, kas leidžia mums būti savimi, vardan galimybės vadintis mintyse nepriklausomos Lietuvos respublikos piliečiais. Prarasti tai, kas taip seniai buvo brandinama lietuvių širdyse ir mintyse labai paprasta, sunkiau yra išsaugoti. Bet jauni žmonės dar moka gerbti savo valstybę. Mumyse tebedega patriotizmo ugnelė, negesinkime jos. Aš tam pasiryžus. O Tu?

Beata Rajeckaitė, 4c

Vasario 16-osios minėjimas

Įdomi išvyka

Visiems žinoma, kad penktokai atostogauja ilgiausiai. Kokios atostogos be kelionių? Taigi 5c klases mokiniai su auklėtoja Neringa Gliebiene vieną rytą susirinko prie Trakų traukinių stoties.

Važiavome į Vilnių. Nepastebėjome kaip pralėkė keliasdešimt minučių. Štai mes jau sostinėje! Nutarėme ne troleibusais važiuoti, o eiti pėsti. Žygiavome pro barbakaną, pro Bernardinų sodą, stebėjome Vilnelės sraunumą. Gaila, kad buvo rūkas, tai nesimaitė Gedimino pilies. Nupėdinom prie Katedros, paskui - į dramos teatrą. Spektaklis buvo apie berniuką iš kitos planetos, kuris ieškojo draugų Žemėje. Atspėjote? Taip, "Mažasis princas"! Pabuvęs Žemėje, vaikas suprato: jei turi draugų, privalai jais rūpintis.

Grįždami po spektaklio dar užsukome į šv. Ignoto bažnyčią. Jau buvome ganėtinai pavargę ir namų pasiilgę. Dėkojome auklėtojai už įdomią išvyką. Lauksime kitų atostogų.

Karina Iljasevičiūtė, Arina Špiliauskaitė, 5c

Gimnazijos viešnia Rasa Juknevičienė

NORIU PAŽINTI. NORIU SUPRASTI. NORIU ŽNOTI.

Mokinių tarybos metų pradžia

Šešiolikos narių Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos Mokinių taryba 2014 metus pasitiko numaćiusi renginių akcijų, konkursų bei nusiteikusi labai darbingai. Ir išties pirmi du šių metų mėnesiai parodė, jog gimnazijos mokinių atstovai nejuokavo!

Nuo metų pradžios labiausiai Tarybos narių laukiamam renginiui - vasario 14-ai ruošti pradėjome sausio mėnesį. Šių metų pasiruošimas išsiskyrė tuo, kad vienam renginiui buvo parašyti du scenarijai! Ganėtinai paprastą renginio vaizdą pakeitė ant-rasis scenarijus, kuris į aktų salėje vykusią išimylėlių dienos popietę tarsi įnešė gūsi

Patricija

romantiškos atmosferos. Poros (ir ne tik jos) šoko, rungėsi žaidimuose, mokyklos talentai dainavo, o renginio vedėjos Ramunė Malčiūtė ir Saulė Bikauskaitė sekė eilėmis apipintą meilės istoriją. Viliamės, kad abejingų salėje nebuvo likę ir visi nuoširdžiai šypsojosi.

Tuo pat po išimylėlių dienos sekė kita su meile susijusi, labai svarbi šventė - Vasario 16-oji. Šiomet mūsų gimnazija atsiliepė į Respublikos prezidentės kvietimą švęsti Valstybės atkūrimo dieną kitaip. Mokinių taryba, bendradarbiaudama su Trakų rajono savivaldybės jaunimo skyriumi bei Trakų miesto kultūros rūmais, nusprendė papuošti Trakų miestą ir taip parodyti savo meilę Tėvynei. Technologijų mokytojas Vidas Lukša su savo mokiniais iš medžio išpjaustė ir parengė net 300 trispalvių širdžių, kuriomis vasario 14-tos rytą Mokinių tarybos nariai su socialine pedagoge Jolanta Misiūriene ir Neringos Gliebienės auklėtiniais papuošė pagrindinės miesto gatvės medžius. Ant nuogų medžių šakų plazdančios trispalvės širdys ne kartą privertė stabtelėti miesto gyventojus ir bent akimirka prisiminti Vasario 16-tąją.

Vasario 25-tą Mokinių tarybos nariai buvo pakviesti į savivaldybėje vykusią Trakų rajono mokinių tarybų ir mokyklų direktorių diskusiją. Susitikimo metu mokiniai ir direktoriai įsigilino į problemas, kylančias komunikuojant mokiniams su administracija ar susiduriant su finansiniais klausimais. Diskusijos metu mokyklų vadovai patikino, kad nori bendradarbiauti su mokiniais, kad reikia svarstyti galimybes apie mokinių tarybų biudžetą ir pritarė, kad mokinių tarybos turi turėti atributiką, pažyminti juos kaip mokinių atstovus. Esame labai patenkinti tuo, kad rajone vykdoma veikla, skatinanti glaudų mokyklos bendruomenės narių bendradarbiavimą.

Kas dieną įsitikiname, kad mokykloje laikas prabėga labai greitai! Nepastebėjome, kai pavasaris pasirodė už lango. Tad visai netrukus pradėsime tikrų talentų paieškas. Moki čiulbėti it lakštingala? Savo šokiais gali išjudinti visą minią? Žinai iš koto verčiančių anekdotų ar pieši tarsi Mikelandželas jaunystėje??? Tuomet ruošk savo talentą, Mokinių taryba ketina su juo susipažinti! Visą informaciją apie talentų konkursą pateiksime artimiausiu metu.

Jei turite pasiūlymų, idėjų, patarimų, prašymų - kreipkitės į Mokinių tarybą. Esame dėl Jūsų! Ketvirtadieniais po 6 pamokų renkamės skaitykloje, tad bendraukime!

Patricija Kalkytė,
gimnazijos Mokinių tarybos prezidentė, 3 d

Kai aplanko sielvartas...

Pastaruoju metu knygų bei filmų rinką užplūdo daugybė literatūros, siūlančios įvairiausių psichinės ir fizinės sveikatos receptų. Atrodo, labai paprasta, tik imk ir pasinaudok jais, kad būtum laimingas ir sveikas. Kita vertus, niekada nebuvo tiek daug jaunų žmonių, kurie skundžiasi negalavimais: įvairaus pobūdžio skausmai ir stresas, prasta nuotaika, nuolatinė įtampa bei nuovargis tapo įprasta gyvenimo dalimi. Tačiau taip būti neturėtų.

Niekas neatsitinka šiaip sau. Jūsų nerimas, nuolatinė baimė, liūdesys, depresija, dažni pykčio protrūkiai, įkyrus kaltės jausmas - viskas turi savo priežastis. Dažniausiai tų priežasčių yra ne viena, jos seka viena paskui kitą, o kai susikaupia nemažas kalnas - tuomet žmogus sako: "Daugiau nebegaliu". Žmogų ištinka krizė. Ką daryti, kai susiduri su tuo kalnu, kuris tave negailestingai slėgia?

Kad gyvenimas pagerėtų, visų svarbiausia keisti mąstymą. Kodėl? Nes mūsų mintys tiesiogiai veikia nuotaiką, elgesį bei fizinę savijautą. Šie dalykai yra tarpusavyje susiję. Tikriausiai esate girdėję, kad visur galime surasti ir teigiamą pusę, ir neigiamą. O poziciją, iš kurios mes į tai žiūrime, pasirenkame patys. Net ir situacijos, kurios, jūsų manymu, turėtų visiems kelti tą pačią nuotaiką, iš tikrųjų sukelia skirtingas reakcijas, kadangi žmonių įsitikinimai ir ketinimai skirtingi. Pavyzdžiui, jei stovėdami eilėje parduotuvėje mąstome: "Mano eilė ateis negreitai, galima atsipalaiduoti", - matyt, jaučiamės ramūs. Kūnas atsipalaiduoja, pasitaiko, kad užkalbiname šalia stovintį žmogų, vartome žurnalą. Tačiau, jeigu galvojame: "Parduotuvėje nėra tvarkos. Negerai, kad tokia ilga eilė", - turbūt pykstame. Įsitempiame arba nenustygstame vietoje, nuolat žvalgomės į laikrodį arba skundžiamės parduotuvės tarnaotojui. Organizmas patiria stresą.

Didžiausias rūpestis, kad apimti stresą esame linkę perdėti reaguoti į savo jausmus. Būtent tokioje situacijoje koją pakiša per didelis įsitraukimas į mąstymą

apie save. Tai yra sielvarto priežastis. Tokiu būdu žmonės dar labiau klimpstą į slegiančių jausmų liūną. Reikėtų įprasti nukreipti dėmesį nuo to, ką jauti, į tai, ką darai; nuo "ak, aš nelaimingas" į "argi tas šviesos žaismas ant sienos nėra įdomus?" Mąstymas tik apie save nuolat ardo jūsų gerovę. Privalu išmokti susitaikyti su maža kančia kaip normaliu reiškiniu ir judėti pirmyn. Kūnas tiki kiekvienu žodžiu, kurį sau sakote. Galvokite, kad sergate, ir iš tikrųjų susirgsite. Daug ką mes patys sau įkalbame, tad kodėl gi nepabandžius įkalbėti sau laimės? Smegenys nesugeba atskirti tikros laimės nuo apsimėstinės. Laimingos mintys galiausiai stimuliuoja laimingus jausmus. Jausmai būna tikri, net jeigu mintys, kurios paskatino šiuos jausmus, buvo netikros. Dėl šios priežasties kai kurie žmonės visoje šalyje reguliariai susitinka kiekvieną rytą, kad trisdešimt minučių garsiai pasijuoktų.

Tuomet, kai slegiantys jausmai jau apsupę žmogų, sunkiau iš jų išsikapstyti, bet vis tiek įmanoma. Geriausia yra užkirsti kelią depresijai. Kai jaučiame, kad liūdesys prasideda, turime vaduotis iš jo: pasikalbėti su kažkuo; pripažinti sau, kad tai yra normalu, ir eiti toliau; surašyti visus slegiančius dalykus ant popieriaus ir jį sunaikinti, pradėti teigiamai gauti apie aplinką - "kaip viskas gražu ir miela" - ir iš tikrųjų taip bus! Pagrindinė mūsų problema, kad mes per daug sureikšminame neigiamus dalykus, o teigiamus priimame kaip savaime suprantamus ir tuomet neturime kuo džiaugtis - laukiame kažko stebuklo, kuris iš tiesų galėtų mus pradžiuginti. Keiskime mąstymą - kiekvieną gerą dalyką priimkime kaip nuostabų ir džiaukimės juo, o neigiamų taip nesureikšminame. Tačiau, jei jaučiate, kad esate giliai "įklimpę" į sielvartą - nedvejokite ir kreipkitės pagalbos į specialistus - socialinį pedagogą, psichologą arba skaminkite nemokamais pagalbos numeriais - Jaunimo linija - 8 800 28888; Vaikų linija - 116111.

Asta Jakonienė, psichologė

Matėme "Baltą drobulę"

Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos vienuoliktokai su nuostaba veiduose stebėjo režisieriaus Jono Jurašo spektaklį, pastatytą pagal Antano Škėmos kūrinį „Balta drobulė“. Literatūros maitininkas Antanas Škėma romane "Balta drobulė" atskleidžia XX a. žmonijai diagnozuotas negales: moralinių vertybių nuvertėjimą ir nihilizmą, asmenybės destrukciją ir emocijų atbukimą, absurdiškumą ir beprasmybės jausmą. Iš tikrųjų spektaklis labai tiksliai atitiko knygą, matyt, J. Jurašas suprato, kad tokios knygos siužeto ir minčių nepakeisi, nes viskas yra parašyta taip, kaip turi būti.

Spektaklio "Balta drobulė" veiksmas vyksta viename iš Niujorko viešbučių, kur pagrindinis veikėjas Antanas Garšva (Dainius Svobonas) dirba liftininku. Garšva, arba dar kitaip vadinamas Nr. 87, susiduria su emigrantus svečioje šalyje ištinknčio-

mis problemomis. Jis pajunta tėvynės ilgesį, patiria sunkią išsivienėjimo dalį, nepripažinti prievartojimo, bando malšinti savo „egzistencinę gėlę“. Būdamas liftininku jis išprotėja nuo monotoniškos, tačiau vis ilgisi savo jaunystės meilės. Viską apunkina liga, kuri neduoda ramybės ir taip besisielojančiam herojui. Siužeto vingiai intensyvėja ir, vienas kitą papildydami, suteikia spektakliui dar daugiau įdomumo.

Būtina paminėti ir scenos efektus. Atsisėdusi į patogią kėdę atnaujintoje žiūrovų salėje, stebėjau išpūdingą scenos reiginį. Naujoviška scenos įranga leido išgauti efektingus scenovaizdžius - keitėsi apšvietimas, pagal veiksmo vietos poreikius perstatomi, perstumiami ir keičiami dekoracijų elementai, stalai-dėžės, bildėjo geležinis narvas-liftas su vis kitais kelei-

viais. Už aktorių nugarų esančiame ekrane švietė nerišlūs žodžiai, padriki skiemensys, iliustruojantys tai, kas vyksta herojaus sąmonėje. Sekiau Garšvos jausmų šuolius, psichinių būsenų proveržius, jo kenčiančios sielos skausmus, atsivėrimus. Jaučiau jį apėmusį pasmerkumą, lydimą sarkazmo, nerimo, ilgesio ir liūdesio...

Vaidyba buvo nepriekaištinga. Manau, ne vienam žiūrovui kėlė nuostabą tokia gausa išmokto teksto ir tokia sklandi vaidyba. Dainiaus Svobono personažas reikalavo ne tik didžiausio dėmesio, bet ir daugiausiai pastangų taip puikiai įsijausti į jį. Užlipęs ant scenos aktorius savo gyvenimą tarsi paliko užkulisiuose, o scenoje susitapatino su pagrindiniu veikėju Garšva. Neteisinga būtų nepaminėti ir kitų aktorių, kurie sužavėjo savo vaidyba, tai Eglė Mikulionytė, Daiva Stubraitė, Gintaras Adomaitis ir kiti. Rekomenduočiau šį spektaklį tokiam žiūrovui, kuris nori pamatyti kažką pra-

Scena iš spektaklio

Mūsų dienos - kaip šventė

Nuskambėjo Šimtadienis

*Jau po šimto dienų
Aš tave palieku.
Kiek praleista puikių šioj mokyklėj
dienų.
Laikas išeit, <...>, man sunku...*

Vasario 28 dieną 40-toji Trakų Vytauto Didžiojo abiturientų laida su jauduliu žengė pro tautinių juostų arką į aktų salę pilną tėvelių, jaunesniųjų klasių mokinių ir, žinoma, mokytojų. Šventinį vakarą pradėjo vedėjos Dovilė Kukyūtė (3a) ir Margarita Rogožaitė (3a). Tardamos įžanginę kalbą sugraudino ne vieną tėvelį ir sujaukino visus salėje buvusius dvyliktokus. Direktorės pavaduotoja Regina Bartusevičienė sveikino ir priminė, jog mokytojai padarė viską, ką galėjo, dabar abiturientai turi prisimti visą atsakomybę ir drąsiai bei pasitikinčiu žingsniu žengti savo ateities link. Savą žodį tarė 12(a) klasės auklėtoja Jurgita Čekatauskaitė, linkėjo gerų rezultatų ir sėkmės tolimesniame gyvenime. Nuosirdžių žodžių nepagailėjo Rasa Alesionkaitė - Čirbienė, pradinių klasių mokytoja, be to, visus nustebino įteikdama "mokinio kuprinę" - dovanėlę savo buvusiems auklėtiniams. Tėvelių vardu pasisakė Skirmantė Luškevičienė. Kai atėjo eilė dvyliktokams, kalbėjo Beata Rajeckaitė.

Drebančių balsu padėjo tėčiui, mamai, mokytojams už kantrybę, draugams - už palaikymą, mokyklai - už tai, kad ši juos augino. Abiturientai nepamiršo gražiausios mokyklos tradicijos - rakto perdavimo vienuoliktokams. Atidavę savo valdžios simbolį - gimnazijos raktą, dvyliktokai dar kartą dėkojo mokytojams, įteikdami gražiausių gėlių.

Atlikus visas jaudinančias sceremonijas, metas atsipalaiduoti. Pasinaudodami paskutine proga, dvyliktokai rodė filmuką apie savo gyvenimą. Salė leipo juokais. Kai nuotaika gera, galima pasidalinti mintimis apie vienuoliktokus, - trečiokai rauda klausydami testamento užrašų. Šmaikščios, kartais kandžios replikos palietė kiekvieną.

Sujaudinti matytų vaizdų, visi išėjome kelioms minutėms atskvėpti, o ketvirtokai pasiruošė paskutiniam pasirodymui. Sugrįžę po pertraukėlės, grožėjomės pačių abiturientų kūryba - prisiminimais apie mokyklą, vaikystę, kaip viskas pasikeitė. Vaikystėje nereikėjo mobiliųjų telefonų, išėję į kiemą visada žinodavo, kur rasti savo draugus. O dabar... visi užsiėmę, turi reikalų... Aiškiai nuskambėjo žodžiai: "Mes nenorim išeiti."

Liko tik 100 dienų. Linkime dvyliktokams jas išnaudoti tinkamai: atsiduoti mokslui, susikaupti prie knygų ir konspektų, pakartoti, įtvirtinti iki tol, kol nuskambės paskutinis skambutis.

Gabrielė Prascevičiūtė, 3b

NORIU PAŽINTI. NORIU SUPRASTI. NORIU ŽMOTI.

Susipažinkime

Kai a mūsų gimnazija atvyksta naujų mokytojų, "Klaustukas" su jais bendrumėne supabindina, prašydamas atsakyti a kaletà klausimø. Èà kartà susipažinkime su informaciniø technologijø mokytoja Asta Pūtienė.

1. Kiek metų dirbate pedagoginį darbą?

2011 m. baigiau Vilniaus pedagoginį universitetą, įgijau matematikos bakalaurą laipsnį, matematikos ir informatikos mokytojo kvalifikaciją. Mokytoja dirbu nuo 2011 m.

2. Kuo skiriasi mūsų mokykla ir mūsų mokiniai nuo mokyklos, kurioje dirbate?

Mokykloje, kurioje dirbau prieš tai, mokiniai buvo žymiai vyresni, mokiau 11-12 kl. Moksleivius ir suaugusius žmones, kurie ateidavo net baigę universitetus. TVDG yra tikra mokykla, turinti galias tradicijas, o prieš tai buvusi mokykla, mano nuomone, buvo artima kolegijai. TVDG yra siekianti, kad ugdymas gimnazijoje būtų itin kokybiškas, padedanti skleisti individualiems vaiko gebėjimams, jo asmenybei, paruošianti ateities studijoms ir gyvenimui šiuolaikinėje visuomenėje. Šios mokyklos mokytoja turi būti reikli sau ir kitiems, pareiginga, atvira naujovėms bei siekianti nuosirdaus bendravimo. Tik atkeliavusi į TVDG pajutau, jog mokyklos mikroklimatas yra labai geras, jaukus ir dirbti čia bus labai smagu. Mokiniai yra žingeidūs, turi didelę motyvaciją mokytis, o mokytojai nori naujovių ir bendradarbiavimo.

3. Kokius naujovių atnešate? Kokius turite planų?

Esu įsitikinusi, kad informacinės technologijos nėra tik "wordo" ar programavimo mokymasis. Informacinės technologijos - tai ypatingas pažinimo būdas. Pamo-kose siekiu ne tik mokymosi kokybės, bet ir šilto, jaukaus klasės mikroklimato, kuris pasižymi atviru ir nuosirdžiu mokinių ir mano bendravimu. Noriu, kad mokiniai domėtųsi ne tik facebook, caes ar kitu žaidimu, bet ir visomis informacinėmis technologijomis. Kad vienas kitam sakytų ne: "Ei, matei Domo nuotrauką facebooke?", o "Aš jau moku dirbti su programa Prezi" arba "PhotoShope išmokau naudotis grūdėtu filtru ir kurti nuotraukose lietu". Siekiu, kad IT kurtume kartu su mokiniais.

4. Kada supratote, kas yra gyvenimas?

Sunku pasakyti, kas yra gyvenimas. Esu labai impulsyvi ir pagal charakterį nuolat besikeičianti, todėl, matyt, ir pasirinkau specialybę, vieną - susijusią su stabilumu, o kitą - su nuolatine kaita. Matematika - tai mokslas, kuris šimtmečiais nekinta, o IT - tai tas, kas keičiasi kas sekundę. Matyt, ir gyvenime man patinka, kai viskas būna taip. Atrodo, mokykla - kaip matematika, kuri nekinta, ten viskas daroma tas pats ir tas pats. Bet iš tikrųjų ten kiekvieną dieną viskas kinta. Mokykla - maža šalis, kur kiekvienas gyvena vis kitaip. Darbas ir veikla yra mano kintantis polis, o šeima - stabilusis. Savo darbe ir šeimoje aš visada siekiu ir kaitos, ir stabilumo. Kuomet tai suderinu, labai džiaugiuosi ir jaučiuosi gerai.

5. Labiausiai patikusios knygos?

Labiausiai patiko skaityti knygą "Tiltas per amžinybę". Tai knyga, kurią norisi vėl ir vėl skaityti. Aišku, šiuo metu knygą į rankas paimu nedažnai, dažniau skaitau knygas, skirtas IT. Bet tikros knygos skaitymas yra vienas didžiausių malonumų gyvenime.

Mokytoja Asta Pūtienė

Konkursas ugdo

Meninio skaitymo konkursas kiekvienam gali reikšti skirtingus dalykus. Vieniems - tai eilinis, jų nedominantis mokyklos renginys, kitiems - tai literatūra besidominti auditorija, kuriai jie gali atsiskleisti.

Pirmą kartą meninio skaitymo konkurse dalyvavau antroje klasėje. Prisimenu lyg tai būtų buvę vakar - stresas, jaudulys ir baimė graužė mane viduje. Laimėjau antrą vietą ir patekau į rajono skaitovų konkursą. Ko gero, tada gimė mano meilė poezijai ir noras savo mintis išsakyti kito autoriaus žodžiais. Nuo tada septynerius metus iš eilės dalyvauju meninio skaitymo konkursuose. Skaitovų konkursas man yra labai svarbus. Kai nusivildavau savo rezultatu, mama man visada kartodavo: "Viskas atsipirks, tada tu suprasi, kad ir kaip tau sektųsi, to tikrai prirėiks". Šiuos žodžius galiu tikrai patvirtinti. Poezija labai pakeitė mano požiūrį į gyvenimą.

Ko gero, sunkiausias dalykas meninio skaitymo konkurse - pasirinkti tin-

kamą tekstą. Asmeniškai man labai sunku surasti kito autoriaus žodžius, kurie atspindėtų mano jausmus ar mintis. Kartais tokiuose konkursuose netinkamai pasirinktas tekstas gali būti pražūtingas. Kitas sunkumas - žiūrovai. Per septynerius metus pripratau prie didelės auditorijos ir būdama ant scenos pradėjau mėgautis žmonių dėmesiu. Bet kad ir kiek metų dalyvaučiau, visada prieš pasirodant man prakaituoja delnai, dreba kojos ir išdžiūsta gerklė. Ir tik atsistojus prieš komisiją ir kitus skaitovus visa baimė pranyksta, tada įsijaučiu į savo tekstą ir įsivaizduoju, kad esu tiesiog aš, savo kambaryje, eilinį kartą repetuojanti. Kiekvienais metais konkurencija vis didėja. Bet, žinoma, kiekvieno žmogaus požiūris į poeziją yra vis kitoks, tad niekada nekritikuoju kito skaitovo pasirinkto teksto.

Per tuos septynerius metus meninio skaitymo konkursuose supratau, jog namie ar prieš klasę pasirinktą tekstą aš galiu sakyti vienaip, bet atsistojus prieš

auditoriją mane užplūsta jaudulys ir galiu pasakyti visai kitaip. Kartais tai pakrypsta gerą linkme, įsijaučiu ir pasakau geriau nei tikėjau, bet gali atsitikti ir taip, kad salėje esantys žmonės sukeltų ne malonų jaudulį, o baimę ir stresą. Tokiu atveju svarbu giliai įkvėpti ir visas savo mintis bei jausmus sutelkti į pasirodymą. Nė kiek nesigailiu, kad dalyvauju meninio skaitymo konkurse kiekvienais metais, aš tuo didžiuojuosi ir tikrai planuoju tai tęsti toliau.

Eilėraščiai, prozos ir kito žanro grožiniai tekstai gali pasakyti daug daugiau nei kai kurie iš jūsų gali nutuokti. Viskas priklauso nuo to, kaip perskaitysi, kokio bus kūno kalba ir kaip perteiksi savo emocijas. Išvada: iš pirmo žvilgsnio paprastas raidžių kratinys gali atspindėti mus daug ryškiau nei mes patys galime įsivaizduoti. Jaučiu, kad meninio skaitymo konkursas atveria man akis, ugdo asmenybę.

Kotryna Rajeckaitė, 8d

Meninio skaitymo konkurso dalyviai

"Žmogaus misterija" su Virginija Kochanskyte

Vasario 19 d., trečiadienį, mūsų gimnazijos aktų salėje vyko misterija, dedikuota vienam įtakingiausių tautinio sąjūdžio ideologų, daktarui, poetui, "Varpo" žurnalistui ir redaktorui, literatūros kritikui, valdžios įstaigas ir valdininkų moralę kritikavusiam satyrikui, kompozitoriui Vincui Kudirkai. "Žmogaus misterija" atliko garsi Lietuvos aktorė Virginija Kochanskytė. Renginys sulaukė didelio mokinių ir mokytojų susidomėjimo.

Į salę rinkomės viliojami paslapties (misterija - paslapties dalykas; lietuvių dramos žanras). Direktorės pavaduotoja Regina Bartusevičienė pradžioje pasveikino aktorę atvykus į Trakų Vytauto Didžiojo gimnaziją. Ir pati aktorė, žodžio kišenėje neieškodama, parodė, kaip džiaugiasi čia atvykusi jau aštuntą ar devintą kartą, sakė: "Atvažiuoju pas jus kaip pas gimines". Nieko nelaukdam, pradėjo įtaigiai, emociškai kalbėti apie Vincą Kudirką. Aiškino, kad jis bu-

vo labai talentingas, o žmogaus talentų gausa lemia jo genialumą. Teigė, kad genijų nuo paprasto žmogaus skiria vienas bruožas - pranašiškas, tai yra gebėjimas numatyti, kas dar tik bus.

V. Kochanskytė į "Žmogaus misterijos" verpetą įtraukė ir salėje sėdinčius mokinius. Priėjusi prie vienuoliktoko Ervino ir šiek tiek su juo pasišnibždėjusi, aktorė linksma intonacija pranešė paklausiusi, ar jis turi svajonę, ir sulaukusi nuostabos kupino žvilgsnio bei atsakymo: "Kvailiesnio klausimo nesu girdėjęs! Aišku, kad turiu!". Dėl užmegzto glaudaus ryšio su publika ir humoro, aktorės nuščiuvusi klausėsi visa salė (su nereikšmingomis išimtimis).

Aktorės programoje buvo įvairių žanrų V. Kudirkos kūrinių. Visi su nuostaba klausėsi aktorės skaitomų eilėraščių, satyrų, publicistikos, laiškų ir prisiminimų. Kitaip ir nebūtų pavykę klausytis, nes aktorė taip gyvybingai ir emociškai skaitė

tekstus, kad kartais pasirodydavo, jog priešais mus stovi pats reinkarnavęs Vincas Kudirka. Bet daugiausiai dėmesio, ko gero, sulaukė satyra "Lietuvos tilto atsiminimai", lyriniai eilėraščiai "Daina" ir "Karvelėlis" bei eilėraštis "Ne tas yra didis", po kurio nuskambėjo man labai į širdį įsirežusi frazė: "Didvyris savo širdies auka nukreipia mus į šviesą".

Pasibaigus renginiui, prie aktorės būriavosi pulkelis norinčių pasikalbėti. Aš irgi priėjau prie V. Kochanskytės ir padėkojau už vieną įdomiausių šių metų renginių mūsų gimnazijoje. Pasakiau, kad labai tikiuosi sulaukti kito talentingos aktorės vizito, o ji prižadėjo, jog pasistengs atvykti ir kitąmet. Taigi, visiems, kurie dar nebuvo matę šios aktorės pasirodymo, labai rekomenduoju apsilankyti bent viename iš jų, mat V. Kochanskytės mini spektakliai - pamokos visada būna savotiškos misterijos ir literatūros šaltinio gurkšnis.

Marius Urbanavičius, 3b klasė

Mūsų dienos - kaip šventė

Matematinė viktorina

Vasario 20d. 2d klasės gimnazistai Vilius Grigaliūnas, Meida Kontorovičiūtė ir Jovita Sinkevičiūtė šeštų klasių mokiniams organizavo matematinę viktoriną. Viktoriną stebėjo matematikos mokytojos Danuta Debesienė ir Genė Labinskienė, kuri taip pat prisidėjo ir prie organizavimo. Renginį vedė, fotografavo Meida, o taškus skaičiavo ir vertino darbus - Jovita ir Vilius.

Šeštakai renginio metu turėjo pristatyti komandą, kapitoną, sugalvoti šūkį ir komandos pavadinimą, atlikti užduotis-testą, su žodžiais, pateiktais ant lapelio, sukurti eilėraščių ir jį iliustruoti. Buvo pastebėtas mokinių greitumas ir sumanumas skaičiuojant mintinai, kuo skubiau užrašant vedėjų vardus, kad gautų pa-

pildomų taškų.

Viktorinoje geriausiai sekėsi 6b klasės matematikų komandai. Jie surinko daugiausiai taškų, laimėjo pirmąją vietą. Organizatoriai visoms komandoms įteikė meniškų diplomus ir simbolinius prizus.

Viktorinos tikslas buvo ugdyti mokinių gebėjimą pristatyti save ir komandą, orientuotis įvairiose situacijose, pasiskirstyti pareigomis, imtis iniciatyvos, mokėti darniai dirbti komandoje.

Organizatoriai, stebėtojos bei patys dalyviai viktorina patenkinti, nes gerai ir linksmai praleido laiką bei pasiekė užsibrėžtų tikslų.

**Genė Labinskienė,
matematikos mokytoja**

Kviečiame diskusijai

Aš nerūkau

Na, tik kartais patraukiu vieną ar kitą dūmą. Priežastys? Dažniausiai - neturėjimas ką veikti. Mokausi Trakuose, geroje prestižinėje mokykloje, netoli „Maksimosa“. Kartais būna taip, kad dauguma moksleivių per pertraukas iš-eina į parduotuvę "Maksimą", kiti - dar kažkur, treti serga, o kabinetuose sėdėti mums neleidžia. Tai ką daugiau veikti, na ir nueinam "už kampo". Šio savo poelgio visiškai neteisina. Bet ir nesirodžiu dėl to kartis - juk ir be rūkymo pasaulyje gausu problemų - narkotikai, karai, žūtys. Tai kodėl turėčiau jaudintis dėl kažkokių cigarečių?

Aš žinau, kad ateityje nerūkysiu - turėsiu ką veikti, o į biuro kabinetus mane įleis. Juk būtų kvaila kažkur neįleisti savo viršininko. Bet, tiesą sakant, man atrodo, jog tai normalu, kai žmonės parūko per šventes - juk gėrimas per šventes taip pat laikomas normaliu reiškiniu, tiesa? Tai kuo blogai kartais, tam tikromis progomis, parūkyti? Niekuo. Bet blogai, kai rūkymas tampa nebe džiaugsmu, nebe šventiniu ritualu, bet įpročiu, rutina, kasdienybe. Dabar turbūt kažkas paširpo - rūkymą laikau maža švente ar džiaugsmu... Bet tokia žmogaus psichologija. Gražios cigaretės, nedarbinė (nemokyklinė) aplinka, noras atsikratyti netikrumo jausmo, atsipalaiduoti ir t.t. Smagu bendrauti su draugais neformaliai. Nors su draugais neformaliai bendrauti galima ir kitaip, bet problema yra ta, jog didelė dalis mūsų ben-

draamžių be rūkymo per pertraukas daugiau nieko nebenori veikti - tai kada tuomet su jais bendrauti? Dažnai žmonės tiesiog priklausomi, taigi, arba eini su jais ir rūkai (tiesiogiai ar ne - nesvarbu), arba tiesiog su niekuo nebendrauji.

Ką aš pirmiausia padarau, kai pabundu ryte? Pasiimu telefoną. Taip, aš esu visiškai priklausomas nuo to daikto. Tačiau skirtingai nuo rūkymo - telefonas beveik nekenkia mano sveikatai, o kitiems jis įtakos nedaro iš viso. Vienas iš dalykų, dėl kurio, manau, kad rūkaliai turėtų susimąstyti - kitų sveikata. Kenkti kitiems, tai ne tas pats, kas kenkti sau - pats rūkai, pats numirsi, pats kaltas. Problema ta, kad dūmai kenkia ir aplinkiniams - vaikams, giminėms, draugams ir net gyvūnams. Nustatyta, kad cigarečių dūmuose yra virš 4000 cheminių medžiagų, iš jų daugiau kaip 40 - kancerogenai. Kuo nusikalto tie aplinkiniai žmonės?

Apskritai, nuolatinis rūkymas yra blogai, tačiau dar blogiau, kai žmogus dėl to visiškai savęs nesmerkia ir netgi mano, kad tai "kieta". Ir aš taip maniau. Būtent dėl "kietumo" ir noro pasirodyti prieš kitus dauguma ir pradeda rūkyti dar mokykliniame amžiuje. Bet visai tai ne "kieta". Tai jau irgi supratau. "Kietas" esi tada, kai sukuri kažką naudingo ir reikalingo kitiems, kai padarai kažką, kas padaro žmonių gyvenimą geresnį ir paprastesnį. "Kietas" esi tada, kai galbūt išgelbėji kažkieno gyvybę. Tačiau kai tik esi kažkuo išskirtinis - pavyzdžiui - rūkai,

nors tau 15 metų, gauni gerus pažymius, gražiai rengiesi ar laimėjai konkursą - nesi "kietas". Nes iš to kitiems jokios naudos. O kai tavo veiksmai nenaudingi - nenaudingas ir tu. O jeigu tavo veiksmai, pavyzdžiui, rūkymas dar ir žalingi - žalingas ir tu. Aš tai suprantu. Rašydama apie rūkymo žalą, ją suvokiu, bet pats rūkau.

Dažnai rūkaliai skaičiuoja pinigus, kuriuos jie praranda. Bet tiesa yra tokia, kad jeigu pinigus išleisi ne cigaretėms, išleisi juos kitur. Dažnai lyginami rūkančiojo ir nerūkančiojo plaučiai, akcentuojama vėžinių susirgimų tikimybė. Tačiau ir tai rūkalių nesustabdo. Mano manymu, reikėtų labiau akcentuoti žalą aplinkiniams. Be to, daug kas sako, kad nemyli savęs, jiems nerūpi jų pačių sveikata, bet visi, kurie sako, kad nemyli nieko - meluoja. Meile kitiems ir reikia manipuluoti - akivaizdus rūkymo žalos kitiems įrodymas dažną sustabdytų nuo rūkymo. Tačiau, pavyzdžiui, "Malboro" reklamos daro atvirkščiai - rūkantis žmogus ten vaizduojamas kaip stiprus, nepriklausomas, laisvas ir t.t. Nors iš tiesų rūkantis žmogus yra priklausomas, silpnavalis, nelaisvas. Jis priklausomas nuo mėlynojo dūmo. Būtent tokį rūkantį žmogų ir reikia rodyti visuomenėi.

O aš? Aš save pažįstu ir žinau, kad aš nerūkysiu ir tu nekenksi kitiems. Net neabejoju, kad kada nors aš sėdėsiu savo kabinete vadovo kėdėje, stebėsiu pro langą savo rūkančius darbuotojus ir galvosiu: "Ei, ar aš jiems moku pinigų tam, kad jie gadinėtų savo sveikatą? Be to, jie dar ir gaišta darbo laiką!". Ateityje savo vaikams tikrai drausiu rūkyti ir kaip pavyzdį jiems sakysiu: "Aš nerūkau - ir jums neleidžiu." Bet tai

bus ateityje. Dabar aš kartais parūkau. Einu už kampo kartu su kitais. Ir taip noriu išstarti draugams, kurie mane kviečia parūkyti, "Aš nerūkau". Bet stabdo baimė! Baimė būti nesuprastam. Stabdo baimė būti vienam. Noriu, bet neturiu va-

lios. Todėl labai laukiu tos ateities, tu augusiųjų pasaulio, kada drąsiai galėsiu pasakyti savo vaikams, pavaldiniams ir aplinkiniams: "Aš nerūkau!"

**1b klasės mokinys,
nenorintis skelbti pavardės**

Ar širdis bei jausmai iš tiesų prieštarauja protui?

Kuo žmogus skiriasi nuo kitų gyvų padarų šiame pasaulyje? Ne itin daug kuo. Mes turime širdį, kuri, skirtingai nei kitų gyvūnų karalystės atstovų, duota ne tik kraujui po kūną varinėti. Dar turim protą. Ne, kalbu ne apie smegenis, nes jas taip pat turi ir mūsų giminaitės beždžionės, o protą. Jo dėka mes sugebame savo veiksmus vertinti, analizuoti ir gyventi ne tik pagal instinktus. Bet ar gera būti žmogui, kai širdis prieštarauja protui? Ko klausyti?

Keista, bet tokius asmeniškų kiekvienam žmogui dalykus, kaip jausmai ir protas, veikia laikmetis, epocha, mados. Pavyzdžiui, Baroko epochoje buvo mada jaustis nelaimingam, prislėgtam, susirūpinusiam, krintantis dėl gyvenimo, mirties ir viso kito. Susigalvok, kas tau trukdo, ir krimskis į valias. Panašus požiūris egzistavo ir Romantizmo klestėjimo metu. Meilė, kančia, sentimentai... Visko tiek daug ir viskas persismelkę jausmais. Protas, racionalumas, realybė - sąvokos, neturėjusios didesnės reikšmės.

O štai Švietimo epochoje viskas apsisvertė aukštyn kojomis. Tuo metu kelto žmogaus proto galios, savarankiškumo idėjos, pradėtas vertinti mokslas ir jausmai buvo išbraukti iš Apšvietos epochos žmogui būtinų savybių sąrašo.

Žmonėms taip užtemdė protą revoliucingos neribotų žmogaus galimybių mintys, kad jie pamiršo esą žmonės. Geras tokio sutrikusio, vidinių prieštaravimų draskomo žmogaus pavyzdys yra Johano Volfango Gėtės kūrinio "Faustas" herojus. Faustas - tikras Švietimo epochos atstovas, tikintis protu, siekiantis įminti visas visatos paslaptis, šio tikslo vardan pasiryžęs paaukoti savo jausmus, sielą. Ir ko jis tuo pasiekė? Galiausiai Faustas suprato, kad visko žinoti neįmanoma, o suvokęs, kiek paaukojo, kiek žmonių įskaudino beatodairiškai to siekdamas, nebenorėjo net gyventi.

Dabar, XXI amžiuje, žmonės vertina protą, blaivų mąstymą, atsidasvimą karjerai. Dažnas dėl karjeros paaukvoja šeimą, draugus, laisvalaikį, širdžiai mielą veiklą. Protas vėl atsiranda žmogaus prioritetais lentelės viršūnėje, o jausmai lieka už borto. Bet, manau, mes turime galimybę pažvelgti į praėjusių kartų gyvenimą, įvertinti jų elgesį ir pasimokyti iš svetimų klaidų. O praeitis rodo, kad kraštutinumai prie gero neveda. Kiekvienas žmogus turi būti harmoningas, reikia išlaikyti tą trapią jausmų ir proto pusiausvyrą, nes tik taip įmanoma gyventi pilnavertį gyvenimą.

Simona Karpičiūtė, 3a

